

[Statsministeren]

er egentlig en tankegang, der er meget gammel. Det er den, som Dansk Arbejdsgiverforening ifølge sagens natur altid har haft lige siden 1899, så det er der ikke spor nyt i. Det, det drejer sig om, er at tilpasse en indkomstpolitik, herunder også bl. a. en lønindkomstpolitik, så den går ind i en helhed og har en mening, som gør tingene forståelige for den del af befolkningen, der jo i hvert fald i første omgang og først og fremmest skal holde for i en sådan indkomstpolitik. Det er det, regeringen og socialdemokratiet altid har arbejdet efter.

Hr. Jørgen Jensen sagde, at indgreb fra denne regering altid var noget, der gik ud over arbejderne. Hertil må jeg sige, at der måske nok er indgreb, som man kan sige i hvert fald tilsyneladende går ud over arbejderne, men de skal ses i et lidt andet perspektiv, end jeg tror hr. Jørgen Jensen vil gøre det, nemlig at vi prøver så langt som overhovedet muligt at føre en samlet økonomisk politik, hvor der også er taget afgørende sociale hensyn. Derfor er indgreb over for arbejderne, når det er socialdemokratiske regeringer, der foretager dem, altid dikteret af viljen til at gøre det på en så socialt forsvarlig og rigtig måde som overhovedet muligt.

Endelig er det en fuldstændig forkert fremstilling, at socialdemokratiet altid har den opgave at gribe ind over for arbejderne. Vi har igennem utallige lovgivningsforslag og konkrete vedtagelser i dette ting efterhånden fået en lovgivning i dette land, som medfører, at arbejderens vilkår på alle områder ligger på et temmelig højt niveau og i hvert fald på et niveau, der rigeligt tåler sammenligning med en lang række andre lande – både i Øst og Vest.

Derfor er der ingen grund til bare at kaste dette lidt mistænkelige skær over regeringens og socialdemokratiets bestræbelser. De har et klart og markant socialt sigte, nemlig at løfte den arbejdende befolkning op til et godt socialt niveau og gøre det på en sådan måde, at det er fornuftigt også i forhold til andre befolkningsgrupper.

Der har i dag også været talt om ræve, der vogter gæs, og jeg forstod, at hr. Poul Schlüter tilbød – eller gjorde han det måske ikke alligevel, jeg blev ikke helt klar på det? – at gå op og forhandle med Landsorganisationen. Så opstod der denne lille ordveksling

om ræve, der vogter gæs. Jeg vil ikke anbefale hr. Poul Schlüter at gå derop, for man ved ikke rigtig, hvem der ville være ræven, og hvem der ville være gåsen.

Men under alle omstændigheder: hvis man skal lave indkomspolitik, skal der samarbejdes med arbejdsmarkedets organisationer. Det er det, som regeringen ikke alene siger den vil, det er det regeringen med stort besvær, men alligevel med et betydeligt held har kunnet gøre, hvor alle andre snakker gevaldig meget om det.

Der er naturligvis modsætninger på arbejdsmarkedet. Jeg synes, det er urimeligt, som nogle politikere gør det, at sige, der ikke er modsætninger mere. Men naturligvis skal man heller ikke puste disse modsætninger kunstigt op. Jeg tror, at det, det drejer sig om, er at erkende dem og tage nogle fornuftige konsekvenser af det. De fornuftige konsekvenser er ikke klassekampen i dens yderste og værste udgave, det kan meget vel være meget af det, som vi laver herinde i folketinget med initiativ og udgangspunkt i den socialdemokratiske regering.

Så er det blevet sagt, at Danmark ikke skal regeres fra højre og heller ikke regeres fra venstre, men fornyelsen vil komme fra midten. Hvilken midte? For hvor er egentlig midten i dansk politik? Når jeg sådan taler mand og mand imellem med medlemmer af folketinget, føler de næsten alle sammen, at de lige står på midten, og så træder de nok hinanden lidt rigeligt over tærerne.

Men i øvrigt er begrebet midten i politik naturligvis et begreb, som flyttes med udviklingen. Ingen er da i tvivl om, at meget af det, som socialdemokratiet har stået for, og som den højre side i salen har skældt os ud for som noget frygtelig venstreorienteret, lidt efter lidt igennem forhandlinger og samarbejde på folkestyrets grundlag er rykket ind og blevet dagligdag og blevet midten.

Derfor vil jeg sige: oprøret kommer ikke fra midten. Oprøret kommer fra lige til venstre for midten i form af reformer, i form af et ønske om med dette udgangspunkt at samarbejde – også ind over midten, forstået på den måde.

Ja, nu har jeg sagt det igen, og så kan det bruges én gang til imod socialdemokratiet, men jeg synes, at udviklingen dokumenterer, at resultaterne, udviklingen, kommer i hvert fald ikke mindst fra det socialdemokrati, fra